

“मीठे बच्चे- बाबाको एक नजर मिलेपछि सारा विश्वका मनुष्य-मात्र निहाल हुन्छन्, त्यसैले भनिन्छ नजर से निहाल...।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूको दिलमा खुशीको ढोल (नगाडा) बज्नुपर्छ- किन ?

उत्तर:- किनकि तिमी जान्दछौ- बाबा आउनुभएको छ सबैलाई साथमा लैजान । अब हामी आफ्नो बाबाको साथमा घर जानेछौं । हाहाकारपछि जयजयकार हुनेवाला छ । बाबाको एक नजरले सारा विश्वलाई मुक्ति-जीवनमुक्ति मिल्नेछ । सारा विश्व निहाल हुनेछ ।

ओम् शान्ति । रूहानी शिवबाबा बसेर आफ्ना रूहानी बच्चाहरूलाई सम्भाउनुहुन्छ । यो त जान्दछौ-तेस्रो नेत्र पनि हुन्छ । बाबा जान्नुहुन्छ- सारा दुनियाँका जति पनि आत्माहरू छन्, सबैलाई म वर्सा दिन आएको छु । बाबाको दिलमा त वर्सा नै याद हुन्छ । लौकिक बाबाको पनि दिलमा वर्सा नै याद हुन्छ । बच्चाहरूलाई वर्सा दिन्छन् । बच्चा छैन भने कसलाई दिने भनेर अन्यौलमा पर्छन् । फेरि गोद लिन्छन् । यहाँ त बाबा बस्नुभएको छ, उहाँका त सारा दुनियाँका जति पनि आत्माहरू छन्, सबै तर्फ नजर जान्छ । जान्नुहुन्छ- सबैलाई मैले वर्सा दिनु छ । यहाँ बस्नुभएको छ तर नजर सारा विश्वमा र सारा विश्वका मनुष्य मात्रमा छ किनकि सारा विश्वलाई नै निहाल गर्नुपर्ने हुन्छ । बाबा सम्भाउनुहुन्छ- यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग । तिमी जान्दछौ- बाबा आउनुभएको छ सबैलाई शान्तिधाम, सुखधाम लैजान । सबै निहाल हुनेवाला छन् । ड्रामाको प्लान (योजना) अनुसार कल्प-कल्प निहाल हुन्छन् । बाबा सबै बच्चाहरूलाई याद गर्नुहुन्छ । नजर त जान्छ नि । सबैले पढ्दैन् । ड्रामा प्लान अनुसार सबैलाई फर्केर जानु छ किनकि नाटक पूरा हुन्छ । थोरै समय पछि स्वयम् पनि बुझ्नेछौ, अब विनाश हुनु छ । अब नयाँ दुनियाँको स्थापना हुनु छ किनकि आत्मा त फेरि पनि चैतन्य हो नि । त्यसैले बुद्धिमा आउँछ- बाबा आउनुभएको छ । स्वर्ग स्थापना हुनेछ र हामी शान्तिधाममा जानेछौं । सबैको गति हुनेछ नि । बाँकी तिम्रो सद्गति हुनेछ । अहिले बाबा आउनुभएको छ । हामी स्वर्गमा जानेछौं । जयजयकार हुनेछ । अहिले त धेरै हाहाकार छ । कहीं अकाल परिरहेको हुन्छ, कहीं लडाईं भइरहेको हुन्छ, कहीं भूकम्प हुन्छ । हजारौं मरिरहन्छन् । मृत्यु त हुनु नै छ । सत्ययुगमा यी कुराहरू हुँदैनन् । बाबा जान्नुहुन्छ- अब म जान्छु फेरि सारा विश्वमा जयजयकार हुनेछ । म भारतमा नै जानेछु । सारा विश्वमा भारत गाउँ जस्तो हो । बाबाको लागि त गाउँ नै ठहरियो (भयो) । धेरै कम मनुष्य हुनेछन् । सत्ययुगमा सारा विश्व एउटा सानो गाउँ जस्तो थियो । अहिले त कति वृद्धि भएको छ । बाबाको बुद्धिमा त सबै छ नि । अहिले यस शरीरद्वारा बच्चाहरूलाई सम्भाइरहनुभएको छ । तिम्रो पुरुषार्थ त्यही चल्छ जुन कल्प-कल्प चल्छ । बाबा पनि कल्पवृक्षको बीजरूप हुनुहुन्छ । यो हो साकारी (करपोरियल) वृक्ष । माथि छ निराकारी (इनकरपोरियल) वृक्ष । तिमी जान्दछौ- यो कसरी बनेको छ । यो समझ अरु कुनै मनुष्यमा छैन । बेसमझ र समझदारहरूको फरक हेर । कहाँ समझदार स्वर्गमा राज्य गर्थे, त्यसलाई भनिन्छ नै सचखण्ड, हेविन ।

अहिले तिमी बच्चाहरूलाई भित्र धेरै खुशी हुनुपर्छ । बाबा आउनुभएको छ, यो पुरानो दुनियाँ त अवश्य बदलिनेछ । जति जसले पुरुषार्थ गर्नेछ, त्यति पद पाउनेछ । बाबाले त पढाइरहनुभएको छ । यो तिम्रो स्कूलको त धेरै उन्नति हुँदै जानेछ । धेरै हुनेछन् । सबैको स्कूल एकै ठाउँमा कहाँ हुन्छ र । यति सबै कहाँ रहनेछन् र ? तिमी बच्चाहरूलाई याद छ- अब हामी जानेछौं सुखधाम । जस्तै, कोही पनि बेलायतमा जान्छन् भने ८-१० वर्ष गएर रहन्छन् नि । फेरि आउँछन् आफ्नै देशमा । भारत त गरिब छ । बेलायतीहरूलाई यहाँ सुख मिल्नेछैन । त्यस्तै तिमी बच्चाहरूलाई पनि यहाँ सुख छैन । तिमी जान्दछौ- हामी धेरै उँच पढाइ पढिरहेका छौं, जसबाट हामी स्वर्गको मालिक देवता बन्नेछौं । वहाँ कति सुख हुनेछ । त्यस सुखलाई सबैले याद गर्छन् । यो गाउँ (कलियुग) त याद पनि आउन सक्दैन, यसमा त अथाह दुःख छ । यस रावण राज्य, पतित दुनियाँमा आज अपरमअपार दुःख छ भोलि फेरि अपरमअपार सुख हुनेछ । हामी योगबलले अथाह सुखको दुनियाँ स्थापना गरिरहेका छौं । यो राजयोग हो नि । बाबा स्वयम् भन्नुहुन्छ- म तिमीलाई राजाहरूको पनि राजा बनाउँछु ।

त्यसो भए यस्तो बनाउने टिचर लाई याद गर्नुप्यो नि । टिचर विना बेरिस्टर, इन्जिनियर आदि कहाँ बन्न सक्छन् । यो फेरि हो नयाँ कुरा । आत्माहरूलाई योग लगाउनु छ परमात्मा पितासँग, जससँग धेरै समय अलग रह्यौ । बहुकाल भन्नाले ? त्यो पनि बाबा स्वयम् सम्भाइरहनुहुन्छ । मनुष्यहरूले त लाखौं वर्ष आयु भनिदिन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— होइन, यो त हरेक ५ हजार वर्षपछि तिमी जो पहिला-पहिला बिछोडिएका थियौ उनीहरू नै आएर बाबासँग मिल्छौ । तिमीले नै पुरुषार्थ गर्नु छ । मीठा प्यारा बच्चाहरूलाई कुनै कष्ट दिनुहुन्न, केवल भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्भ । जीव आत्मा हो नि । आत्मा अविनाशी छ, जीव विनाशी छ । आत्मा एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छ, आत्मा कहिल्यै पुरानो हुँदैन । आश्चर्य छ नि । पढाउनेवाला पनि अद्भुत, पढाइ पनि अद्भुत छ । कसैलाई पनि याद छैन, भुल्छन् । अधिल्लो जन्ममा के पढ्यौ, कसैलाई याद छ त ? यस जन्ममा तिमी पढ्छौ, रिजल्ट नयाँ दुनियाँमा मिल्छ । यो मात्र तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ । यो याद रहनुपर्छ— अहिले यो पुरुषोत्तम संगमयुग हो, हामी नयाँ दुनियाँमा जाँदैछौं । यो याद रह्यो भने पनि तिमीलाई बाबाको याद रहनेछ । यादको लागि बाबा अनेक उपाय बताउनुहुन्छ । बाबा पनि हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ, सतगुरु पनि हुनुहुन्छ । तीनै रूपमा याद गर । याद गर्ने कति युक्तिहरू दिइरहनुभएको छ । तर मायाले भुलाइदिन्छ । बाबा जो नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्नुहुन्छ, बाबाले नै बताउनुभएको छ— यो पुरुषोत्तम संगमयुग हो, यो याद गर, फेरि पनि याद किन गर्न सक्दैनौ ! युक्तिहरू बताउनुहुन्छ यादको । फेरि साथ-साथ भन्नुहुन्छ— माया ठूलो दुश्मन छ । घडी-घडी तिमीलाई भुलाउनेछ र देह-अभिमानि बनाइदिनेछ, त्यसैले जति हुन सक्छ याद गर्दै गर । उठ्दा-बस्दा, हिँड्दा-डुल्दा देहको सट्टा आफूलाई देही सम्भ । यो हो मेहनत । ज्ञान त धेरै सहज छ । सबै बच्चाहरू भन्छन् याद टिक्दैन । तिमी बाबालाई याद गच्छौ, मायाले फेरि आफूतर्फ खिन्छ । यसैमा नै यो खेल बनेको छ । तिमी पनि सम्भन्छौ— हाम्रो बुद्धियोग जुन बाबाको साथमा र पढाइको विषयमा हुनुपर्छ त्यो छैन, भुल्छौ । तर तिमीले भुल्नुहुँदैन । वास्तवमा यी चित्रहरूको पनि आवश्यकता छैन । तर पढाउँदा केही त अगाडि चाहिन्छ नि । कति चित्रहरू बनिरहन्छन् । पाण्डव सरकारको योजना हेर कस्तो छ । त्यस सरकारको पनि योजना छ । तिमी सम्भन्छौ— नयाँ दुनियाँमा केवल भारतवर्ष नै थियो, धेरै सानो थियो । सारा भारत विश्वको मालिक थियो । सबै थोक नयाँ हुन्छ । संसार त एउटै छ । कलाकारहरू पनि तिनै हुन्, चक्र फिर्दै जान्छ । तिमी गन्ती गर्नेछौ, यति सेकेण्ड, यति घण्टा, दिन, वर्ष पूरा भयो फेरि चक्र फिरिरहनेछ । आज, भोलि गर्दा-गर्दै ५ हजार वर्ष पूरा भइसक्यो । सबै सीन-सीनरी (दृश्यहरू), खेलपाल हुँदै आउँछ । कति ठूलो बेहदको वृक्ष छ । वृक्षका पातहरू त गन्न सकिँदैन । यो वृक्ष हो । यसको फाउण्डेशन (जग) देवी-देवता धर्म हो, फेरि यी तीन शाखा (धर्म) मुख्य निस्किएका छन् । बाँकी वृक्षका पातहरू त कति धेरै छन् । कसैको तागत छैन जुन गन्न सकून् । यस समय सबै धर्महरूका वृक्ष वृद्धि भइसकेको छ । यो बेहदको ठूलो वृक्ष हो । यी सबै धर्महरू फेरि रहनेछैनन् । अहिले सारा वृक्ष खडा छ बाँकी फाउण्डेशन छैन । बरको वृक्षको उदाहरण एकदम एक्युरेट (सही) छ । यो एकै आश्चर्यजनक वृक्ष हो, बाबाले दृष्टान्त पनि ड्रामामा यो राख्नुभएको छ, सम्भाउनको लागि । मुख्य जरा छैन । यो समझको कुरा हो । बाबाले तिमीलाई कति समझदार बनाउनुभएको छ । अहिले देवता धर्मको फाउण्डेशन छैन । बाँकी केही निशानीहरू छन्— पिठोमा नून । प्रायः यो निशानी बाँकी रहेको छ । त्यसैले बच्चाहरूको बुद्धिमा यो सारा ज्ञान आउनुपर्छ । बाबाको पनि बुद्धिमा यो ज्ञान छ नि । तिमीलाई पनि सारा ज्ञान दिएर आफू समान बनाइरहनुभएको छ । बाबा बीजरूप हुनुहुन्छ र यो उल्टो वृक्ष हो । यो ठूलो बेहदको ड्रामा हो । अहिले तिम्रो बुद्धि माथि गएको छ । तिमीले बाबालाई र रचनालाई जानिसकेका छौ । शास्त्रहरूमा छ ऋषि-मुनिहरूले कसरी जान्न सक्छन् । एउटाले पनि जानेको भए परम्परा चल्थ्यो । दरकार (आवश्यकता) नै छैन । जबकि सद्गति हुन्छ, बीचमा कोही पनि फर्केर जान सक्दैन । नाटक पूरा होस् तबसम्म सबै एक्टर्स यहाँ हुनुपर्छ, जबसम्म बाबा यहाँ हुनुहुन्छ, जब वहाँ एकदम खाली हुनेछ तब त शिवबाबाको जन्ती जानेछ । पहिलैदेखि त गएर बस्नेछैनन् । बाबा सारा ज्ञान बसेर दिनुहुन्छ । यो संसारको चक्र कसरी रिपीट हुन्छ (दोहोरिन्छ) । सत्ययुग, त्रेता, द्वापर, कलियुग... फेरि संगमयुग हुन्छ । गायन छ तर संगमयुग कहिले हुन्छ, यो कसैलाई थाहा छैन ।

तिमी बच्चाहरूले बुझेका छौं- ४ युग छ । यो हो लीप युग, यसलाई मिडगेट (सानो ढोका) भनिन्छ । कृष्णलाई पनि सानो देखाउँछन् नि । यो हो ज्ञान । ज्ञानलाई बङ्ग्याएर भक्तिमा के बनाइदिएका छन् । ज्ञानको सारा धागो अल्झेको छ । त्यसलाई सम्झाउनेवाला त एक बाबा नै हुनुहुन्छ । प्राचीन राजयोग सिकाउनको लागि बेलायतमा जान्छन् । त्यो त यही हो नि । प्राचीन अर्थात् पहिलो । सहज राजयोग सिकाउन बाबा आउनुभएको छ । कति अटेन्शन (ध्यान) रहन्छ । तिमी पनि अटेन्शन राख्छौ, स्वर्ग स्थापना होस् भनेर । आत्मालाई याद त आउँछ नि । बाबा भन्नुहुन्छ- यो ज्ञान जुन म अहिले तिमीलाई दिन्छु फेरि म नै आएर दिनेछु । यो नयाँ दुनियाँको लागि नयाँ ज्ञान हो । यो ज्ञान बुद्धिमा रहनाले धेरै खुशी हुन्छ । बाँकी थोरै समय छ । अब जानु छ । एकातर्फ खुशी हुन्छ अर्कोतर्फ फेरि फील (महसुस) पनि हुन्छ । अरे, यस्तो मीठो बाबालाई हामी फेरि कल्पपछि देखेछौं । बाबाले नै बच्चाहरूलाई यति सुख दिनुहुन्छ नि । बाबा आउनुहुन्छ नै शान्तिधाम-सुखधाममा लैजान । तिमीले शान्तिधाम-सुखधामलाई याद गर्नु भने बाबाको पनि याद आउनेछ । यस दुःखधामलाई भुलिदेऊ । बेहदका बाबाले बेहदको कुरा सुनाउनुहुन्छ । पुरानो दुनियाँबाट तिम्रो ममत्व निस्कदै गयो भने खुशी पनि हुनेछ । तिमी रिटर्नमा फेरि सुखधाममा जान्छौ । सतोप्रधान बन्दै जानेछौ । कल्प-कल्प जो बनेका थिए उनै बन्नेछन् र उनीहरूलाई नै खुशी हुनेछ फेरि यो पुरानो शरीर छोडिदिनेछन् । फेरि नयाँ शरीर लिएर सतोप्रधान दुनियाँमा आउनेछन् । यो ज्ञान खलास हुनेछ । कुरा त धेरै सहज छ । राती सुत्ने समयमा यसरी-यसरी स्मरण गर्नु भने खुशी रहनेछ । हामी यस्तो बनिरहेका छौं । सारा दिनमा मैले कुनै दुःख दिने काम त गरिँ ? ५ विकारहरूमध्ये कुनै विकारले मलाई सताउन त सताएन ? लोभ त आएन ? आफ्नो जाँच गर्नु छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) योगबलले अथाह सुखको दुनियाँ स्थापना गर्नु छ । यस दुःखको पुरानो दुनियाँलाई भुल्नु छ । खुशी रहोस्- हामी सचखण्डको मालिक बनिरहेका छौं ।
- २) दैनिक आफ्नो जाँच गर्नु छ- सारा दिनमा कुनै विकारले सताउन त सताएन ? कुनै दुःख दिने काम त गरिँ ? लोभको वश त भइँ ?

वरदान:- परमात्म दुलार (प्यार)लाई प्राप्त गर्नेवाला अबको सो भविष्यको राजदुलारे भव

संगमयुगमा तिमी भाग्यवान बच्चाहरू नै दिलारामको दुलारका पात्र हो । यो परमात्म-प्यार करोडौंमा कोही आत्माहरूलाई नै प्राप्त हुन्छ । यस दिव्य दुलारद्वारा राज दुलारे बन्छौ । राजदुलारे अर्थात् अहिले पनि राजा भविष्यको पनि राजा । भविष्यभन्दा पनि पहिला अहिले स्वराज्य अधिकारी बन्यौ । जसरी भविष्य राज्यको महिमा छ एक राज्य, एक धर्म... त्यसैगरी अहिले सर्व कर्मेन्द्रियहरूमा आत्माको एक छत्र राज्य छ ।

स्लोगन:- आफ्नो सूरत (अनुहार)बाट बाबाको सीरत (गुण, विशेषता) देखाउनेवाला नै परमात्म स्नेही हुन् ।